

Трибуна Хлібороба

Видається з 5 березня 1932 року

№ 5 (9268) СУБОТА, 28 СІЧНЯ 2017 РОКУ

ДЕНЬ ЗА ДНЕМ НА ЗУСТРІЧІ З МІНІСТРОМ

Під час перебування в Чернігові урядової делегації з освітніми областями зустрілася Міністр освіти і науки України Лілія Гриневич. Основну увагу вона акцентувала на реформуванні освітньої галузі, більш тісній співпраці органів місцевого самоврядування з Міністерством освіти і науки. Під час зустрічі йшлося і про достойну заробітну плату вчителям.

Міністр більш детально і конкретно розповіла присутнім про впровадження 12-річної системи освіти, осучаснення процесу навчання в початковій школі на користь української дитини, нові методики викладання та розвантажувальні програми. Не залишилось поза увагою питання подальшого розвитку професійно-технічної освіти. Серед питань, які учасники зустрічі мали можливість особисто поставити Лілії Михайлівні, — закупівля нових шкільних підручників та обладнання для природничих кабінетів, сертифікація вчителів, залучення учнів до позашкільної освіти та багато інших.

На зустрічі з міністром побували і талалаївські освітяни — начальник відділу освіти райдержадміністрації Оксана Плюта, завідувача райметодкабінетом Лідія Балюх і директор Талалаївської загальноосвітньої опорної школи Світлана Михно.

НОВІ ВІКНА І КОМП'ЮТЕРИ

Учні школи, які беруть участь у предметних олімпіадах та конкурсах обласного рівня, часто із захопленням діляться враженнями зі своїми однолітками щодо забезпечення деяких навчальних кабінетів міських шкіл сучасним обладнанням. І сільські діти хочуть мати у своїй школі сучасні засоби навчання. За сприяння народного депутата В. М. Давиденка, урядом на наш район було виділено 150 тис. грн. для забезпечення освітніх ноутбукми. Талалаївська школа отримала 2 ноутбуки для покращення матеріально-технічної бази навчальних кабінетів природничо-математичного циклу.

З ініціативи Валерія Миколайовича у школі завершується заміна 159 вікон на пластик. «Солодкими» були і Новорічні свята для учнів 1–4 класів. Цукерки їм передав від народного депутата його помічник М. П. Коновал.

У минулому році органи місцевого самоврядування подали про покращення умов харчування та фізичного розвитку дітей. Виділені кошти на оновлення технологічного обладнання в їдальні та заміну вікон у спортзалі.

Світлана МИХНО,
директор Талалаївської школи.

ВЕЛОСИПЕДИ — СОЦІАЛЬНИМ ПРАЦІВНИКАМ

Черговим подарунком від народного депутата Валерія Давиденка для соціальних працівників Талалаївського територіального центру стали новенькі велосипеди. Адже саме вони найнеобхідніші в роботі соцпрацівника. Колектив терцентру вдячний за таку турботу.

Володимир МАРЧЕНКО,
директор терцентру.

ТРИМАЙТЕ СОБАК НА ПРИВ'ЯЗІ

Останнім часом до селищної ради звертаються жителі селища, які самі або їх родичі потерпали від нападу собак. Часто об'єктами собачої агресії стають діти, які не можуть чи не вміють відбитись від собачої зграї. Жителі селища просять місцеву владу вирішити проблему з бродячими собаками. Повідомляємо, що відстріл собак у населеному пункті заборонений. У Талалаївському відділенні поліції теж вбивство собак вважають протизаконним заходом. У великих містах для бродячих собак є спеціальні прийомники. У нашому селищі цієї справи ніхто займатись не буде. Залишається один вихід — тримати собак на прив'язі. Адже більшість із тварин, які потрапляють на вулицю у собачі зграї, — не бездомні, їх просто відпускають на прогулянку господарі, а потім за ними не стежать. Саме ці собаки і є найбільш агресивними і небезпечні для перехожих. Тож порада для всіх власників чотирилапих друзів: маєш собаку — тримай на прив'язі.

Федір КАШКА,
спеціаліст селищної ради.

20 СІЧНЯ 2017-го залишились в історії Красного Колядина світлим рядком. Світлим від того, що жителі шести вулиць села вже не будуть у темну пору доби терпіти незручності від того, що на вулиці «хоч у вухо бий». Здається, за багато років вже і звикли до цього, та все ж згадують ті часи, коли по вулиці світили ліхтарі. Три роки тому вихідець із села Віктор Карпенко подарував Красному Колядину 5 ліхтарів, які освітлювали центр. У липні минулого року питанням освітлення серйозно зайнялася сільська рада. Треба було виготовити проектно-кошторисну документацію, витримати тендерні процедури. Ось тут на допомогу і прийшов народний депутат, який задіяв до

ХАЙ БУДЕ СВІТЛО

співпраці у цьому напрямку своїх помічників. Результат очевидний. Завдяки сприянню народного депутата В. М. Давиденка та голови правління ПАТ «Чернігівобленерго» В. І. Ткача вуличне освітлення запущено в експлуатацію на шести вулицях Красного Колядина та центральній вулиці в Українському.

На свято з цього приводу у Красний Колядин прибули народний депутат Валерій Давиденко, голова райради Юрій Дзюбан і райдержадміністрації Анатолій Дупа. Вони пообіцяли підтримувати громаду села і надалі. Сільський голова Людмила Сорочинська привітала односельців і подякувала тим, хто їй сприяв. Вуличне освітлення задіяно від шести трансформаторних підстанцій на шести вулицях протяжністю п'ять кілометрів сімсот метрів. Всі кошти на його будівництво, а це 645 тис. грн. — із бюджету сільради. У планах цього року — продовження робіт по освітленню. Краснокілядинці насолоджувалися концертом від працівників районного будинку культури та намагалися ближче поспілкуватися із народним депутатом.

25 січня відбулося урочисте відкриття першої черги вуличного освітлення центральної вулиці Україн-

На фото: хлібом-сіллю стрічали в Красному Колядині В. Давиденка.

ського, збудованого також за кошти сільради. Уведено в експлуатацію понад 2 км. У цьому році планується продовження будівництва вуличного освітлення (загальна протяжність 4 км 800 м). Відкриваючи свято, сільський голова Лариса Лисенко згадала, що в історії Українського подібна подія була у 1968-му році, коли також у селі було свято

з приводу відкриття вуличного освітлення.

Участь в урочистостях взяла голова райдержадміністрації Анатолій Дупа, директор Талалаївського РЕМ Валерій Лут, помічник-консультант народного депутата Валерія Давиденка Микола Коновал.

Текст і фото
Олександри ГОСТРОЇ.

На фото: сільські дівчатка пригощають громаду короваєм.

31 СІЧНЯ
з 9.00 до 15.00
КУПУЄМО
ВОЛОССЯ
55000
ДО ГРН. ЗА 1 КГ
(оплата за преіскурантом)
ГОДИННИКИ
МЕХАНІЧНІ, НАРУЧНІ
У ЖОВТОМУ КОРПУСІ
НА ЗАПЧАСТИНИ
за адресою: **Талалаївка**
Будинок Побуту
перукарня на 1 поверсі

ПОГОДА

	Неділя 29.01	Понеділок 30.01	Вівторок 31.01	Середа 1.02	Четвер 2.02	П'ятниця 3.02	Субота 4.02
Хмарність, опад							
Температура повітря, °C	-7 -4	-19 -12	-17 -9	-17 -5	-12 -4	-8 -2	-6 0
Фаза Місяця	Новий Місяць	Новий Місяць	Новий Місяць	Новий Місяць	Новий Місяць	Перша чверть	Перша чверть

За даними <http://sinoptik.ua>

продам паливні **БРИКЕТИ** та **ГРАНУЛИ** (піллетти) з лушпиння соняшнику. Використовуються як альтернативний вугілля та дровам вид палива (для камінів, котлів, печей, промисловості). Відмінно і довго горить, майже не залишається золи. Упакований в мішки по 35–45 кг і біг беги по 1–1,1 т.

Самовивіз: вул. Куйбишева, 1, смт Криве Озеро, Миколаївська обл.

Можлива доставка при замовленні від 22 т.

Тел.: 050-358-08-13 (Андрій Петрович),
Email: oilplant@ukr.net

АКТУАЛЬНО

Валерій ДАВИДЕНКО: ОХОРОНА ЗДОРОВ'Я – ЦЕ НАЙБІЛЬШ ЧУТЛИВА ГАЛУЗЬ, ЩО МАЄ ВРАХОВУВАТИ ІНТЕРЕСИ ТА ПОТРЕБИ КОЖНОГО ГРОМАДЯНИНА

Саме тому підхід до її розбудови має бути системним та комплексним, враховувати потреби кожного-багатьох-всіх: громадян, працівників охорони здоров'я, держави та країни в цілому.

Безумовно, система Семашко, яка залишилась у спадок від радянських часів, не може бути ефективною в умовах сьогодення: розвиток медичних технологій та швидкозмінність зовнішніх умов вимагають нової організаційної побудови та організаційно-економічного механізму розвитку медицини.

Дійсно потрібна реформа, стара система є не ефективною, демографічна ситуація — катастрофічною, професія та поняття «медик» стає ганебним, а система «безкоштовної» медицини робить лікаря центром тотальної корупції та ненависті для всього суспільства. А тепер згадаємо хто такий лікар у європейських країнах... Основною проблемою надання інтегрованої медичної допомоги на всіх рівнях є невідповідність існуючої системи медичного обслуговування населення сучасним потребам суспільства. **А отже реформа необхідна!**

Мета реформування — забезпечення рівного та справедливого доступу кожного-багатьох-всіх громадян України до високоякісних та своєчасних медичних послуг.

Основні напрями позитивних змін: по-перше, розвиток первинної ланки, по-друге, концентрація та інтенсифікація високоспеціалізованої медичної допомоги та, по-третє, маршрутизація

пацієнта, — що мають на меті формування єдиного медичного простору, який організаційно складається з медичних округів з центрами в лікарнях інтенсивного лікування.

Чи повинні ми хвилюватися через створення госпітальних округів та лікарень інтенсивного лікування? Відповідь однозначна — ні! Адже «госпітальний округ» — це НЕ нововведення українських чиновників. Цей термін відомий в усьому світі, і під ним розуміють, перш за все, потужну окружну лікарню. Це головна лікарня, яка обслуговує певну територію і надає інтенсивну медичну допомогу вторинного рівня з застосуванням високих технологій. Головне завдання таких лікарень — надавати цілодобову стаціонарну інтенсивну допомогу як в екстрених, так і в планових випадках.

В Україні ж уявлення про госпітальні округи на рівні «страшилок» — лікарні закриють, лікарів звільнять! Насправді — зовсім навпаки! Тобто, ми так само розуміємо необхідність створення єдиної установи інтенсивного лікування в госпітальному окрузі — лікарня інтенсивного лікування, але, крім цього, на території госпітального округу залишаться багато інших стаціонарних установ. Свого часу вони виконували покладену на них місію, але зараз низькотехнологічна стаціонарна допомога є неприйнятною. Стає зрозуміло, що робити з цими установами, які не можуть надавати всі види вторинної медичної допомоги? Вихід такий: крім створення розгалуженої системи екстреної допомоги і

потужної окружної лікарні, потрібно трансформувати згадану мережу. Наявні медичні установи можна трансформувати в лікарні відновного лікування або хоспіси (подібних установ в Україні зовсім не вистачає), а більш потужні і сучасні з них — в лікарні планового лікування.

А отже, лікарні будуть функціонувати та надавати ті медичні послуги, що відповідають їх потужності, а кожен пацієнт отримає право вибору лікарні з існуючої мережі, що не зменшиться, а трансформується в мережу ефективних та оновлених медичних закладів згідно з потребами та специфікою того чи іншого регіону зі збереженням існуючих робочих місць!

Лікарні та лікарі мають отримувати кошти за надані послуги та їх якість, а пацієнти оцінити рівень турботи держави про громадян, бо часи кошторисного бюджетування на основі ліжкового нормативу закінчилися.

Але в той же час, в найближчому майбутньому лікарні з неефективним господарюванням збанкрутують, що зумовить значні проблеми для лікарів та пацієнтів. Зруйнувати легко, важко збудувати та збалансувати нову систему. Саме тому вже сьогодні потрібно чітко визначити мережу надання медичної допомоги у своєму регіоні — заклади первинної ланки, вторинної ланки та екстреної медичної допомоги, аніж чекати, що деякі лікарні не витримають конкуренції, бо гірше оснащені чи мають менший кадровий потенціал! Кожний медичний заклад повинен виконувати свою роль

та надавати якісну медичну допомогу відповідно до своєї потужності!

Таким чином, ключовим моментом стає **реорганізація мережі закладів первинного та вторинного рівня надання медичної допомоги**, що включає розвиток сімейної медицини, який супроводжується зміною моделі фінансування на основі чіткого розподілу цілей та функцій основних учасників процесу: пацієнтів, лікарів, держави та фінансових інституцій.

Ведучи розмову про сімейну медицину, не можемо пройти осторонь питання реформування первинної ланки медичної допомоги, яка по суті є серцем госпітального округу. Оскільки за європейською практикою і нормами розвинутих країн, до 80% відсотків звернень громадян спрямовують на сімейного лікаря. Це значно зменшує навантаження на стаціонар, що в подальшому призводить до економії коштів, оскільки вартість звернення на первинну в 2–3 рази нижча, аніж на вторинну ланку. Якісна робота сімейного лікаря — це до 40% зменшення виїздів карети швидкої допомоги за рахунок необґрунтованих виїздів до хронічних хворих тощо. А це все немалі кошти, які можна і треба спрямовувати, наприклад, на закупівлю обладнання для майбутньої лікарні інтенсивного лікування, закупівлю медикаментів, на доплати лікарям та медичному персоналу, реалізацію заходів програми місцевих стимулів для молодих спеціалістів.

Яка ж схема оплати медичних послуг на первинній ланці?

Лікар, як суб'єкт господарювання, отримує заробітну плату залежно від кількості наданих послуг, а отже, чим більше задоволених лікуванням пацієнтів, тим більше фінансування, а саме тому кожен лікар буде працювати на результат, що значно підвищить якість надання медичних послуг — в цьому і є логіка принципу «гроші йдуть за пацієнтом».

Також не можемо не звернути увагу на надання екстреної медичної допомоги в умовах створення госпітальних округів. Однією з вагомих вимог до створення лікарні інтенсивного лікування є відкриття на її базі відділень невідкладної допомоги, а отже, нарешті, ми побачимо у дії правило «золотої години», тобто доїзду карети швидкої допомоги за 60 хвилин з найвіддаленіших населених пунктів у межах госпітального округу. Це стає реальністю, а не статистикою!

Послідовність опрацювання запропонованих змін достатньо проста: спочатку опрацювання комплексу за-

ходів та рівні первинної медико-санітарної допомоги, потім розробка та реалізація програми розвитку екстреної медичної допомоги та, нарешті, впровадження госпітальних округів з метою оптимізації стаціонарної медичної допомоги. Все це здійснюється за умов, коли інформація та гроші йдуть за пацієнтом».

А отже, що нам дасть реформа галузі охорони здоров'я: гарантований та своєчасний доступ до медичних послуг належної якості; збереження існуючої мережі медичних закладів та робочих місць; ефективне використання бюджетних коштів, що спрямовуються на фінансування медичної галузі, а це нове обладнання у лікарнях, підвищення заробітної плати лікарям, місцеві стимули для молодих спеціалістів; створення передумов управлінської та фінансової автономії у межах округів; а головне: доступна, якісна та сучасна медицина для жителів і великих міст, і маленьких сіл, а це — збереження тисяч життів наших громадян.

ПРО ГОСПІТАЛЬНІ ОКРУГИ І ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЮ

20 СІЧНЯ, як і обіцяв, на зустріч із жителями району приїжджав народний депутат Валерій Давиденко. Варто нагадати, що запросили його до спілкування з народом представники громадськості, які прийшли на останню сесію районної ради, в роботі якої брав участь і Валерій Миколайович. Як їм стало відомо із різних ЗМІ, що на той час постало питання формування госпітальних округів і можливість віднесення Талалаївського району до Бахмацького госпітального округу. Народний депутат, оцінивши інформацію в районній газеті із посиланням на конкретні джерела як «пусту», запевнив, що у жителів району немає підстав для тривоги з цього приводу. Мовляв, реформа медицини тільки починається і округи створюватимуться не так швидко. А от роботу нашої лікарні треба поліпшувати. Однією із умов, яка приведе до покращення роботи місцевої медицини, депутат вважає створення територіальної громади. Оскільки питання, які задавали депутату «ходоки», як людині особливо впливовій на розвиток району, не входили до повістки денної сесії, то депутат пообіцяв зустрітися із представниками громади району 20 січня о 12:00 в районному будинку культури. Ця розмова перед початком сесії районної ради відбувалася 26 грудня, а наступного дня голова обласної держадмі-

ністрації Валерій Куліч презентував в обласній лікарні 7 госпітальних округів, про що відразу ж було повідомлено на сайті облдержадміністрації. Виходить, що й цьому повідомленню, яким зарясніли інтернет-видання і друковані ЗМІ області також не варто вірити? А Постанові Кабміну від 30 листопада 2016 р. №932 «Про затвердження Порядку створення госпітальних округів», де у пункті 4 прописано «Міністерство охорони здоров'я: затвердити у місячний строк примірне положення про госпітальний округ; розробити і подати Кабінетові Міністрів України до 1 лютого 2017 р. проект нормативно-правового акта щодо затвердження переліку та складу госпітальних округів»? Чомусь ніхто із людей компетентних не наголосив, що створення госпітальних округів є одним із першочергових завдань медичної реформи і, схоже, одним із найбільш важких не тільки для жителів нашого району. Воно на часі не колись там, а саме тепер.

Наприклад, у Козельці, який планується віднести до Бобровицького округу, також не задоволені таким рішенням. 17 січня там відбулися громадські слухання, які закінчилися збором підписів та колективним зверненням до обласної державної адміністрації, обласної ради та управлін-

ня охорони здоров'я Чернігівської ОДА з вимогою переглянути рішення щодо даного розподілу на регіональні госпітальні округи.

Тому і представники громади нашого району, які зібралися до районного будинку культури, перш за все, хотіли провести таке громадське слухання, оформити їх протокольно і відправити колективне звернення до ОДА, управління охорони здоров'я з надією, що наш депутат, який справді багато робить добрих справ для нашого району, почує їх і посприє у віднесенні Талалаївського району до Прилуцького госпітального округу.

У планах депутата — під час зустрічі обговорити питання об'єднання територіальних громад та перспективи покращення роботи медичної галузі району. Переважна більшість присутніх у залі переймалася проблемою госпітальних округів, адже можливість віднесення нас до Бахмацького округу не тривожить кожного. І хоч Валерій Миколайович переконував, що питання округу взагалі не повинно тривожити простих смертних, адже в перспективі «гроші ходитимуть за пацієнтом», все ж із обговорення цієї проблеми на вимогу присутніх розпочали зустріч. Секретаріат так і не вибрали. У президії — голови районної ради Юрій

Дзюбан, райдержадміністрації — Анатолій Дупа, селищний — Юрій Величко. У залі — депутати обласної ради Геннадій Тригубченко і Ярослав Сторубльов.

Довірливої розмови, на жаль, не вийшло. Народний депутат нарікав, що підбурювачі налаштували негативно людей, яким буде байдуже після реформи, до якого округу належати. Із залу емоційно переконали, що віднесення нас до Бахмацького округу прирече і так вкрай зuboжілих людей. 50 років, відтоді, як функціонує наш район, саме Прилуцька лікарня обслуговує наших жителів, коли вони потребують більш кваліфікованої допомоги, ніж у районній. Звичайно, коли будуть створені госпітальні округи, туди будуть спрямовані кошти, закуплено обладнання, залучені спеціалісти... Та чи будемо тоді ми, ті, хто їздить не іномарками, а автобусами, хто навіть на просту операцію простягає руку до рідних, небайдужих і сильних світу цього? Чи є необхідність обділяти людей можливістю користуватися тими надбаннями, які вже є, а не очікувати, що вони будуть колись створені? Звичайно, ми маємо право їхати в різні лікарні. Мабуть, найчастіше в Ромни, де нас приймають і лікують за наші гроші. І якщо Прилуцька лікарня буде «не нашою госпітальною», хворих за не-

обхідності направлятимуть до нашого округу, а їм вибрати куди їхати, виходячи із можливості власного гаманця. Всі ці та інші запитання просто вирували із залу.

Не можна було не звернути увагу на ґрунтовний виступ чоловіка солідного віку, якого мало хто знав у залі, та відчувалося, що людина знається у медицині. Захотілося познайомитися із ним. Це — Михайло Миколайович Лещенко, родом із нашого Степу, лікар з великим практичним досвідом, який 10 років працював у Міністерстві охорони здоров'я, закінчив академію державного управління при Президенті України, практикував у Парижі. У ті дні він гостював у Талалаївці і вирішив також прийти до будинку культури. Як спеціаліст медицини, він відкидав думку про можливість створення взагалі Бахмацького медичного округу, тим більше, приєднання до нього Талалаївки. Щодо цього і медичної реформи взагалі він бажає висловити своє бачення у нашій газеті.

На вимогу залу проголосувати і прийняти рішення зборів громади включити Талалаївський район до Прилуцького госпітального округу, щоб передати його до облдержадміністрації, керівники району не зреагували.

В. М. Давиденко запро-

сив на зустріч голів Парафітської громади Валентину Карпенко та Кіптівської Володимира Кучму. Вони переконували фактами, що є необхідність об'єднуватися у громаду і, перш за все, віддавати перевагу збереженню місцевої лікарні.

Про реформи в медичній галузі учасникам зібрання розповів начальник управління Національної академії медичних наук України, професор Ігор Шкробанець, якого також запросив народний депутат. Розповідь про те, що передбачає реформа, була цікавою, особливо тим, хто працює в медицині, а чи буде користь від її впровадження простим людям, відповісти складно. Можливо, дещо різким, але вишуканим було побажання із залу гостям, які переконували, що людям байдуже Прилуки чи Бахмач, повертатися у Київ через Бахмач...

На жаль, ніхто із присутніх у залі сільських голів не сказав про те, як готуються до децентралізації, що думають про реформу медицини?.. Нам не обминути ці реформи. Згадайте, як було із декомунізацією — відмахувалися, віджартувувалися, потім дехто обурювався, що не так перейменували. Реформи, які на часі, надто складніші. Від них не відмахнутися, після нас жити і нашим дітям, і не дай Боже доведеться сказати їм: «А ми були дурні і бідні...»

Олександра ГОСТРА.

НАШІ ЗЕМЛЯКИ

НА НАШОМУ кутку їхня хата стояла крайньою від ярка. Ще канали на ньому не прокопали, і було, як весна, так і вода в Дрозденків у льосі. Вже й попоносилися з тією картоплею! Поки терпець їм не урвався: всією сім'єю добряче чуби погірили, піднімаючи лях на кілька східців і вивершуючи погірбницю. Взагалі Дрозденки дуже роботящі. Коли сусіди літніми присмерками у розмовах на лавочках під дворами відводили душу і розпавляли спину від денного сапування городів, ті сіно гребли-звозили. Взимку глибокі сніги не дозволяли боки на печі вилежувати, а тільки весна, так і пішло-поїхало: як не оранка-садіння-сапування-копання, то хату, сарай і все, що у дворі є, будують, перебудовують чи ремонтувати. І хазяйство щодня їсти просить. «Ми з братом Володею змалку виростили в роботі, — згадує менший Валентин. — Батьки ж день у день на роботі — мама в Скороходовому вчителювала, батько механіком у колгоспі, через те свині-птиця на наших із братом руках. Я працюю із семи років. Навіть, не маю жодних літніх канікул, бо то ящики в заготконторі збивав, то на маслозаводі, в побуткомбінаті, нафторозвідці, в сейсморпартії, колгоспі. Так батько привчив. Та й зароблене заохочувало: від 30–40 крб. у молодших класах до 70–80 у старших, тоді як тато в колгоспі мав 110».

І справді, ми, діти і підлітки, всеньке літо засмагали до чорноти на ставку і викисали у воді, нишпорили по чужих садах, бо свої не такі, ганяли м'яча, а взимку на санчатах, лижах і у хокей, безнадійно забуваючи про уроки, а Валентин і Володя смажилися на південному обніжжю города або тягнучи «коси» по геологічних профілях і прокладали лижний маршрут до бібліотеки й назад. Нас, було, до книжки не нагнеш (які книжки, коли сьогодні матч із Скороходовим чи з «Кирпичним»), а вони і спортивними виростили, і з усіма шкільними предметами були на «ти». Любили Дрозденки вчитися. Старший на два роки Володимир пішов по натоптаний маминій вчительській стежці, Чернігівський педінститут визначив йому фах історика, вчителював на Прилуччині, лекторська робота в обкомі партії і повернення на викладацьку роботу в рідні стіни альма-матер. А Валентин ближче до батьківської науки, до механіки і техніки. Талалаївська школа дала йому золоту медаль і залізобетонні знання, з якими вступ до

Київської політехніки був, як ручку молодій отаві у звичайних до коси юнацьких руках пройти. І так же легко й навиграшки йому вчилася. Їхали якось разом автобусом із Києва я із сесії на своєму журфаці, а він викроїв маленьке студентське віконце батьків навідати. Хвалюся, що сьогодні успішно склав іспит з англійської, і Валентин так доброзичливо підсовує мені незнайомий текст: ану ж, мовляв, спробуй. Бачу, що англійською, а не втну — це тобі не простенька замітка із «Moscow News», а спеціальна із технічними термінами.

Це сьогодні успішному випускникові престижно вишу робоче місце треба або просто купити, або бути си-

зу було провідним у своїй галузі, а тепер, коли приїшли нові технології, й поготів. Профіль концерну не змінився: як випускали верстати, так і випускають, тільки додали асортимент, до автоматів і напівавтоматів токарної обробки долучили верстати з числовим програмним управлінням з найсучасніших іноземних комплектуючих, але із власною, «верконівською», розробкою та конструкцією. І якщо ще два десятиліття тому головним споживачем випущеної продукції була Україна, то тепер і Білорусь, і країни Прибалтики, В'єтнам, Йорданія, Алжир, Сирія, і на інших континентах користуються попиту київські верстати.

Чи не закрутилася в такий круговерті голова у Голови? І не дивно було б: поїздки за кордон, прийом делегацій, депутатство в Київській міській, міжнародні виставки і дипломи з відзнакою за найвищі досягнення в галузі високіх технологій. Але у В. М. Дрозденка вона на місці, не закрутилася. Та й ніколи їй вертатися, тільки встигай за всім, і хоча б на крок, на один хід треба бути попереду, щоб потім не відстати, бо відстанеш — не доженеш. Кожен день диктує нові вимоги, і щоб іти в ногу з часом і з усіма, відчув Валентин Михайлович, що самоосвіти мало, і оскільки вчитися ніколи не пізно — вкотре сів за парту, закінчив Національну академію управління. І знову з відзнакою. Якраз і донька тоді навчалася в Національному економічному університеті — самі студенти в сім'ї! А мама й дружина Ірина забезпечувала родинні тили, вона також все життя віддала концерну, працювала там головним бухгалтером.

За усім цим громадам — люди, їхні проблеми, кожного голови правління вислухай, порадь, допоможі. І як тут вільну хвилину викроїти для батьків, для себе і сім'ї? Знаходить і знаходить, і найперше, на крилах летів у Талалаївку на рідну Пролетарську, щоб обійняти батька-матір. А далі спецівку на себе, лопату, косу, сапу в руки і за роботу — не чаї ж розпавати приїхав, а допомагати. Із сусідами погмонить, з однокласниками зустрінься, а по дорозі (не обов'язково знайомого)

старенького перехожого до центру селища підвезе. І це не, як тепер кажуть, якийсь піар-хід відомого в Україні керівника, а проста людина, прищеплена Валентину Михайловичу змалечку батьками. Талалаївка і талалаївці в його серці назавжди. Розказував знаний у районі токар М. Г. Карпуть як його з колегами із газового господарства приймав Дрозденко у себе на підприємстві: «У нього очі засяяли, як нас побачив. Секретарку попередив, що приймає земляків і його ні для кого немає. Вона нагадала про якусь делегацію, яку мав зустрічати — замість себе послав одного із своїх заміс. Вся увага нам! Без нашої участі повантажили токарний верстат, по який приїжджали, а ми в цей час користувалися гостинністю Валентина Михайловича. Він влаштував нам ночівлю у заводському готелі, обід і вечерю в їдальні, незважаючи на зайнятість, особисто провів за ворота, коли ми відїжджали. Людина!» А однокласники! То для нього святе — окремих, навіть, забезпечив роботою в концерні.

Горнеться він до всього, що пов'язане з Талалаївкою. Тільки-от приїздить сюди все рідше й рідше, хіба на шкільну зустріч. Відкопи забрав до себе пристарілих батьків, хата забула тепло його рук, в ній тепер інші люди хазяйнують, і треба ж, наче якимись космосами передалося: в хороші руки перейшла, такі ж дбайливі і роботящі, як і в Дрозденків. А що ж Валентин Михайлович? Він у короткі хвилини дозволяє знаходити розраду у фізкультурному залі. «Я все життя займаюся спортом, — хвалиться. — Як і в молоді літа, люблю теніс, тільки в школі тримав у руках малу ракетку для настільного, а зараз граю у теніс великий. А ще люблю театр і кіно, багато читаю, особливо історичні романи. І просто не можу, щоб не покопатися в землі на присадибній ділянці. Навіть, у концерні ми на 20 га створили одне з найкращих у Києві садових господарств, де смородина і полуниця, а малини, її до ста видів, такої на всю Україну не знайти».

Земля йому дає силу. Його перший слід на ній тут, на Пролетарській, де їхня хата слухала солов'їв у вишневому саду і завивання хурделиці у димарі, а навесні зачудовано дивилася на пухнастий цвіт котиків на ярку із вербами по коліна у розталі. І крила дала, щоб піднятися до життєвих вершин високо-високо. Якраз сьогодні Валентину Михайловичу 58. З роси й води, земляче! Сягнистого кроку і вітру у крила! **Михайло ОНИЩЕНКО.**

● ВІДЛУННЯ

ПОДВИГ МИНУЛИХ РОКІВ

Нескорені серця, твердий дух, впевненість у перемозі, прагнення свободи — ось що об'єднує нас і дає право називати себе українцями. Не дивно, що наша теперішня єдина країна має таку насичену історію, яку створювали незламні постаті, ті, хто віддали своє життя за мир і цілісність кордонів, бачили її майбутнє і створювали його кращим для своїх нащадків — нас із вами. Завдяки подвигам минулих років (22 січня 1919 р.) сьогодні ми маємо нашу цілісну

державу Україну. Вся вона наша — така мальовнича і неповторна, така рідна... але насичена болем і стражданням, пройшла тернисту дорогу і здобула не одну перемогу.

Саме про одну із таких перемог, про День Соборності України і йшла мова на історичній годині «Велика і свята, моя рідна Україна» в центральній дитячій бібліотеці, яку приготували і провели бібліотекарі Людмила Яременко та Ірина Васюк. Учасниками заходу

були учні 8-Б класу разом із своїм вчителем Галиною Бондаренко. Під час історичної години всі присутні мали можливість перенестись у ті роки, перегорнути сторінки історії, зануритись у минуле. Допомагали цьому історичні документальні кадри про події, які відбувалися майже сто років тому із відеофільму «Акт злуки УНР та ЗУНР». Також дізнались, що з 1999 року, коли був підписаний відповідний Указ Президента України, День Соборності почали

відзначати на державному рівні. А ще ведучі розповіли про державну символіку: прапор, герб та гімн, про історію виникнення та значення цих символів. На завершення кожен учасник отримав папір із назвами обласних центрів, аби всім разом створити єдиний символічний Прапор України.

Історія продовжується. Сьогодні вона пишеться нами, завтра її будуть писати наші діти, які зростуть на нашій цілісній землі, скріплений подвигами незламних борців.

Людмила ЦИГАНЕНКО.

СЕРДЕЧНІ
ВІТАННЯ

25 СІЧНЯ святкувала свій ювілей **Антоніна Василівна ЛИТВИНЕНКО**, фельдшер Українського ФАПУ, незмінний протягом останніх 40 років. У цей святковий світлий день, коли настав Ваш ювілей, ми щиро Вас вітаємо, добра і щастя Вам бажаємо. Хай обминають Вас тривоги, хай Бог дасть щастя на путі, хай світла, радісна дорога щасливо стелиться в житті! Тож не старійте і не знайте в житті ні смутку, ані бід, у серці молодість плекайте, живіть до ста щасливих літ! Бажаємо світлої радості й сили, ласкавої долі, добра і тепла, щоб ласку Вам слало небесне світило, здоров'ям наповнила рідна земля. Прийшла до Вас знаменна ця дата в каленому нами літ, слова найкращі хочем передати, низький і щирий шлем привіт!

ВИКОНКОМ Української сільської ради.

25 СІЧНЯ відзначили срібний ювілей весілля наші добрі друзі **Володимир Васильович і Ольга Володимирівна ВАСИЛЬЧЕНКИ** з Корінецького. Дві обручки золоті вас удвох з'єднали, зичим щоб негоди всі дим ваш обминали. Завжди в злагоді живіть, добра наживайте, один одного любіть, хмарних днів не знайте.

З повагою сім'ї ЧЕМЕРИС, КОЛИВУШКА.

1 ЛЮТОГО святкувати свій 80-річний ювілей **Ольга Кузьмівна КРЯЧКО** з Петькового. Прийми, дорогенька, наші щирі вітання. Летять літа, мов бистрі води, і не вернути їх назад. А нам не віритися сьогодні, що Вам уже 80. Хай нових днів ще буде безліч, без ліку щастя і пісень. Прийміть вітання найщиріші в цей світлий ювілейний день. Здоров'я, щастя зичим не на рік — на все життя бажаємо щиро. Щоб радісним і довгим був Ваш вік з добром, любов'ю, спокоєм і миром.

ДОЧКА, ЗЯТЬ, ВНУКИ.

ШЛЕМО найтепліші поздоровлення і побажання нашій любій подрузі **Людмилі Анатоліївні НОВОХАТНІЙ** із Слобідки, яка 2 лютого святкує свій день народження. Допоки сонце світить з висоти, щебетуть птахи, зацвітають квіти, ми Вам життям бажаємо твердо йти і дням наступним від душі радіти. Хай щастя завжди супроводить Вас, людська повага й шана не минають, а Вашу мрію й працю повсякчас лиш визнання вінчають.

Подруги ОЛЬГА ВАСИЛІВНА і НІНА ГРИГОРІВНА.

ЮВІЛЕЙНИЙ день народження вчора відзначив наш дорогий чоловік, тато і брат **Віктор Олексійович ГУЖВА** із Красного Колядина. Сердечно вітаємо нашого ювіляра і щиро зичимо:

дай же, Боже, днів щасливих, дай добра, здоров'я, сили, дай удачі, згоди, вітих, змоги дай — життю радіти і ділитись словом щирим, теплим, радісним, правдивим. А сьогодні на це свято щастя зичимо багато, нехай Бог благословляє, многая літ посилає.

ДРУЖИНА, СИН, брат МИКОЛА і сестра ВІРА із сім'ями.

ЩИРО вітаю дорогого друга **Віктора Олексійовича ГУЖВУ** з Красного Колядина, який 27 січня святкує 70-річчя. Минули, наче мить, десятки літ. Вони, як дощик по тоненькій шибіці, вони, як ніжний яблуневий цвіт, вони, як тонкі струни в першій скрипці. Тож хай той цвіт повік не облита, нехай струна співає, а не рветься на літа, хай Бога благодать панує в серці. Нехай життя квітує ніжним цвітом і день народження приходить знов і знов, і доля хай дарує з кожним роком міцне здоров'я, щастя і любов. Хай барвистим цвітом шлях життя ясніє, справдяться найкращі заповітні мрії, як вода джерельна, будь завжди здоровим, нехай сяють очі, не хмуряться брови. Хай живе у серці почуття високе, хай життя дарує сто щасливих років.

З повагою друг СЕРГІЙ.

ВІТАЄМО з життєвим ювілеєм **Віктора Олексійовича ГУЖВУ** із Красного Колядина. Крізь роки від отчого порога всі шляхи в один переплелись, не одна вже пройдена дорога, та у серці юність, як колись! Тож бажаємо доброго здоров'я, щастя і усмішки на вустах! Зичимо з повагою й любов'ю років ще не менше 70!

З повагою родина БЕДРИКІВ із Запоріжжя.

31 СІЧНЯ зустрів свою 55-ту зиму наш дорогий чоловік і дядько **Анатолій Віталійович КИЯШКО** з Рябух. Вітаємо. Бажаємо щастя і достатку, ясного неба і тепла, в житті лиш злагоди й порядку, щоб доля світлою була. Нехай душа ніколи не старіє, на білій скатертині будуть хліб і сіль. Своім теплом хай завжди сонце гріє і слова найкращі линуть звідусіль. Здоров'я міцного зичимо щиро, любові і радості, злагоди й миру.

ДРУЖИНА, племінники ІГОР і В'ЯЧЕСЛАВ.

27 СІЧНЯ відзначає свій день народження **Людмила Віталіївна АКІМЕНКО** з Болотниці. Все в житті щоб до смаку, від зозулі — сто «ку-ку», від троянд — чарівний цвіт, від орла — стрімкий політ! Від веселки кольорів, від життя — ясных дарів, щоб від зебри — біла смужка! З днем народження, подружко!

З повагою Олена ПРОЦЕНКО.

ДО ВІДОМА ГРОМАДЯН

СВІТЛА НЕ БУДЕ З 9-ї до 16:30

1 лютого — с. Понори, ТОВ «Понори», вул. Травнева.
2 лютого — с. Корінецьке, вул. Острів.
3 лютого — с. Українське, ТОВ «Фортуна» (9:00 — 16:00).
РАЙОН ЕЛЕКТРИЧНИХ МЕРЕЖ.

ПРАВОВА ДОПОМОГА

31 СІЧНЯ 2017 року з 10:00 до 12:00 в Службі у справах дітей Талалаївської райдержадміністрації юристи Талалаївського бюро правової допомоги будуть здійснювати прийом громадян з будь-яких правових питань.

ПОДЯКА

СПАСИБІ ЗА ПІДТРИМКУ

Горе прийшло в нашу родину так несподівано. Раптово, в одну мить обірвалось життя мами, бабусі, прабабусі і тьоті Галини Григорівни Нішти.

Ми вдячні всім тим добрим людям, які підтримали нас морально і матеріально. Велика подяка сусідам, друзям, родичам, які допомогли вправитись з усіма похоронними клопотами і провести Галину Григорівну

в останню дорогу.

Щира вдячність за надану матеріальну допомогу обласному депутату Г. П. Тригубченку, підприємцям С. Позняковській, Н. Смик, Г. Месечко, Т. Носачу, М. Співак, Д. Алексеєвій, А. Чечотенку, О. Василюсі, В. Василюсі, С. Самойленку, В. Москальцю. Всім вам низький уклін, а Господь хай береже вас і ваші сім'ї.

РІДНІ.

КУПЛЮ

Дорого цілодобово **КОРІВ, БИКІВ, ТЕЛЯТ, КОНЕЙ, ЛОШАТ, СВИНЕЙ**. Тел. 066-076-26-48, 098-445-20-28.

Дорого цілодобово **СВИНЕЙ, КНУРІВ, КОНЕЙ, ЛОШАТ, КОРИВ, БИКІВ, ТЕЛЯТ**, а також яловичину та свинину (**М'ЯСО**). Тел. 095-606-55-31, 098-343-20-99.

Найдороще **БИКІВ, КОНЕЙ**, а також **КОРИВ** і **ТЕЛИЦЬ**. Тел. 097-299-56-86, 066-712-58-73.

Постійно **ТЕЛЯТ, БИКІВ, ТЕЛИЦЬ, КОНЕЙ, КОРИВ**. Вимушений забій. Тел. 096-688-84-58, 095-675-22-40.

Дорого **ТЕЛЯТ, БИКІВ, ТЕЛИЦЬ, КОРИВ, КОНЕЙ**, м'ясо **ЯЛОВИЧИН**. Тел. 096-121-18-16, 066-283-54-63.

Постійно дорого **СВИНЕЙ, КНУРІВ, ТЕЛЯТ, КОРИВ**. Тел. 096-716-33-81.

АВТОМОБІЛЬ, МОТОЦИКЛ, ТРАКТОР, іншу техніку в будь-якому технічному стані з документами чи без. Тел. 097-105-90-44, 095-935-03-35.

Цілодобово молочних та підрастаючих **ТЕЛЯТ, КОРИВ, БИКІВ, ТЕЛИЦЬ, КОНЕЙ, КНУРІВ**. Вимушений забій (доріз). Тел. 096-849-62-76, 066-348-15-72.

ХАТИ під розбір, б/у **ЦЕГЛА, ШИФЕР, ПЛИТИ** пустотні 1,2×6 м, **ГПСО-і ШЛАКОБЛОК**. Тел. 097-267-16-10.

Терміново! Порядні люди знімуть житло — **КВАРТИРУ** або **БУДИНОК** зі зручностями в Талалаївці. Тел. 096-209-16-24.

Чистимо **ПОДУШКИ, ПЕРИНИ**. **Замінюємо НАПІРНИКИ**. **Виготовляємо КОВДРИ** (будь-які розміри). Тел. 068-085-51-67, 067-369-78-73.

Металопластикові **ВІКНА** та **ДВЕРІ** за найнижчими цінами. Можливо в кредит. Встановлюємо до -10 градусів морозу. Тел. 096-773-79-83, 066-409-73-15 (**Наталія Василівна**).

ПРОДАЄТЬСЯ ВАГОНКА (сосна, липа — від 90 грн.), **ДОШКА** для підлоги, **БЛОКХАУС, НАЛИЧНИК, РЕЙКА**. Ціна від виробника. Тел. 098-811-30-50.

31 СІЧНЯ — 40 днів тяжкої скорботи і печалі за нашою любимою матусею і бабусею **Галиною Петрівною ДАНИЛЕЙКО** із Старої Талалаївки. Ти відлетіла у далі неземні, залишивши нам спогади та смуток. Не стирається рана у наших душах. Ти була для нас опорою, порадицею, дбайливою мамою і бабусею. Весь час турбувалася про нас, забуваючи про себе. Спасибі Тобі, рідненька, за турботу, ласку і життєву мудрість. Пам'ять про Тебе завжди буде з нами. Вічного Тобі життя у Царстві небеснім та спокою Твоїй душі.

СИН та його сім'я.

29 СІЧНЯ минає 3 роки, як пішов від нас у вічність дорогий наш **Анатолій Олександрович ТАРАН** із Талалаївки. Дні, які проходять без Тебе, Толю, дуже сумні і печальні. Та на превеликий жаль, треба змиритися з цим. Ми всі на цій землі і в цьому світі не вічні. Мій брат мав добру душу і велике серце не тільки для своїх рідних, але і зовсім чужим людям. Був добрим, чуйним, відкритим, інтелігентним.

Брат знав, для чого жив на цьому світі. Так, він залишив по собі пам'ять теплу та добру. Народився в Україні і жив певний час, а потім по волі долі усе своє життя прожив за кордоном і там усе своє життя присвятив науці, маючи відповідальну посаду конструктора у військовій промисловості. Простий-простий та добродушний, в колективі його поважали та цінували. Вже маючи пенсійний вік, він ще довго працював. Та швидко пройшли роки і брат повернувся в Україну, щоб спочити на своїй землі.

Я дякую Богу, що у мене був такий золотий братик. Ушел от нас Ты в мир иной туда, откуда нет возврата, оставив память о себе, любовь, печаль и боль утраты. На небе царствовать Тебе, а нам носить к могиле розы. Нехай земля Тобі, Толю, буде пухом, а душі Твоїй — вічний спокій.

У скорботі та печалі СЕСТРА та її сім'я.

31 СІЧНЯ минає 12 років світлої пам'яті моєї любшої матусі **Любові Федорівни ДИННИК** із Талалаївки. Минають зими і літа, та сум мій і туга стають все більшими, бо вже не чекає мене мама, як завжди було, не порадить по господарству, не стрічає на ріднім порозі. І я без неї, ніби й змін пір року не помічаю, і ні тепла, ні затишку в душі і на серці. З кожним роком мамин образ стає все дорожчим, її любов, її турбота, ніжність і ласка у моєму серці назавжди. Я люблю Тебе, рідненька, і дуже сумую за Тобою.

ДОНЬКА.

На території **Липівської сільської ради** в с. Скороходове, вул. 30-річчя Перемоги, 76-а знаходиться водонапірна башта, що має ознаки безхазайної річі, а також житлові аварійні будинки в с. Скороходове по вул. 30-річчя Перемоги, 26 та 28, що мають ознаки безхазайної річі. Суб'єкти, які мають підтверджуючі документи на дані споруди, можуть звернутися у Липівську сільську раду протягом одного року з дня опублікування оголошення (с. Липове, вул. Центральна, 22).

Липівська сільська рада оголошує конкурс на продаж будівель: котельні і бані, старої котельні, а також верстатів: токарні по дереву — 2 шт., заточні — 2 шт., токарний по металу (розуконплектований). Бажаючим взяти участь у конкурсі, звертатися із заявками у сільську раду (с. Липове, вул. Центральна, 22).

Закупівля **МЕДУ, ВОСКУ, МЕРВИ**. Обмін **ВОШИН**. Продаж **ВЕТПРЕПАРАТІВ** та **ІНВЕНТАРЯ** для бджолярства. Тел. 066-094-11-17, 067-932-64-25.

ПРОДАМ

2-кімнатну **КВАРТИРУ** (з ремонтом і всіма зручностями) в Талалаївці по вул. Центральна, 41, кв. 3. Тел. 067-720-03-02, 050-307-07-26.

САДИБА в с. Скороходове (Нинове) по вул. 30-річчя Перемоги, 21: будинок (газ, водогін), сарай, погріб, колодязь у дворі, є телефон, 3-фазка, земельна ділянка 0,82 га приватизована. Тел. 098-643-30-45, 068-498-47-59.

ПІВБУДИНКУ з усіма зручностями. Є надвірні будівлі, земельна ділянка 7 соток. Ціна за домовленістю. Тел. 096-994-03-76 (**Лариса Миколаївна**).

САДИБА за адресою 1-й пров. Парковий, 9 (Щорса) у Талалаївці. Є газ, вода, 2 погребі, 2 гаражі, сарай, літня кухня, телефон, 3-фазка. Земля приватизована: 15 соток городу, садиби — 23. Тел. 096-193-26-65, 099-305-74-36.

САДИБА по вул. Миру, 4 в Березівці: будинок, літня кухня, сарай, гараж, погріб, газ, вода, город 0,35 га. Тел. 068-092-62-72.

ЦЕГЛА б/у, **ПІСОК, ГРАНВІДСІВ, ЩЕБІНЬ, ДРОВА** (чурбани та рубані), **РАКУШНЯК, ШИФЕР, ПЛИТИ** 1,5×6 м, **РИГЕЛІ** 6 м, **ПЕРЕМИЧКИ, БІЙ** цегли. Тел. 098-423-93-05.

Посівне **НАСІННЯ** соняшнику та кукурудзи вітчизняного та зарубіжного виробника, **ЗАСОБИ** захисту рослин. Тел. 096-436-04-32, 095-819-73-51.

ТЕЛИЧКА червоно-рябої масті парувального віку. Тел. 097-126-13-18.

ПОРΟΣЯТА великої породи. Тел. 096-124-41-93.

ПІВТУШІ кабана. Тел. 096-972-74-90.

Дитяче **ЛІЖЕЧКО** з шухлядкою, **МАТРАЦ**, дитячий **КОНВЕРТ** зимовий. Тел. 068-061-01-50 (**Оксана**).

ПОМИНАННЯ

1 ЛЮТОГО минає 4 роки, як пішла від нас

назавжди наша дорога дружина, мама і бабуся **Лариса Іванівна ПЛУГОВА** з Талалаївки. Спливають роки з того важкого дня розлуки з Тобою. Але час не лікує сердечні рани. Боляче, що Тебе немає поруч з нами і ніколи не буде. Тяжко змиритися з тим, що більше ніколи не почувемо Твого голосу, не побачимо доброї посмішки. Хай Тобі буде добре у тому іншому світі.

Сумуючі ЧОЛОВІК, ДІТИ, внук АРТЕМ.

25 СІЧНЯ вже минуло й два роки, як немає із нами нашого ясного сонечка — нашої донечки і внучки **Каті ЛЕОНТОВИЧ** із Новоселівки. Доля Тобі, рідненька, відвела всього кілька років, сповнених страшним болем. Ми так хотіли, щоб Ти жила, щоб Ти видужала. Та не судилося. Ми Тебе не врятували. І від того не втихає біль на серці і вічна рана. Ми згадуємо Тебе щодня і просимо в Бога вічного спокою для нашого янголятка, віримо, що Ти щодня ясною зіронькою дивишся на нас із неба, просто не обіймеш уже своїми теплими рученятами. Хай важка могильна земля буде легеньким пухом для нашої маленької дівчинки, де вже ніщо Тобі не болить... Любимо, пам'ятаємо, дуже скаржимося.

У вічній скорботі МАМА, БАБУСЯ, ТЬОТІ, ДЯДІ, БРАТИКИ І СЕСТРИЧКИ.

29 СІЧНЯ минає 1 рік, як перестало битися серце дорогого чоловіка, батька й дідуся **Івана Петровича ГРАБИНІ** з Липового. Не існує таких слів, щоб висловити біль і горе, від якого плачуть наші серця. Як нам не вистачає Твоєї підтримки, тепла, ласки, батьківської любові і поради. Без Тебе пусто стало на душі і серце плаче кожен день від болю. Рідненький, ми сумуємо за Тобою, щодня згадуємо Твої мудрі поради і повчання. Той день зимовий став сумним, і ми не в силах щось змінити. Тебе не стало, наш дорогий, а серце так хотіло жити. Та гірко посміхнулася Тобі доля і Ти так рано ліг спочити. Тебе ми будемо вічно пам'ятати. Горбок землі мовчить, як все довкола, і огортає душу тихий жаль, що не побачимо ніколи ні Твою радість, ні печаль. Не заросте ніколи та стежина, що провела Тебе в останню путь, похилиться зажурена калина, і добрим словом люди пом'януть.

Вічно сумуючі ДРУЖИНА, СИН, ДОНЬКА, НЕВІСТКА, ЗЯТЬ, ВНУКИ і всі рідні.

ФІРМА-ЕКСПОРТЕР

на постійній основі

ЗАКУПОВУЄ МЕД

у бджоларів вашого регіону України

(050) 025 57 46
(098) 988 40 23

5 лютого г. Ромни, в 10:00 в гор. ДК

ЛЕЧЕНИЕ алкоголизм, избыточный вес, табакокурение, неврозы

Врач-психотерапевт высшей категории **ИЛЬЯШЕНКО ПЕТР НИКОЛАЕВИЧ**.

Гарантия. Анонимность. Безопасность. Выдается справка о лечении и гарантии. Тел. 095-73-43-998, 068-91-89-374. Лицензия АВ № 554650 Министерства охраны здоровья від 8 липня 2010 р.

ВІКНА металопластикові, **ДВЕРІ** вхідні металеві різних видів та розмірів. Замір. Доставка. Встановлення. Твердопаливні **КОТЛИ**. Працюємо за державною програмою, компенсація 35%. Тел. 066-437-77-43, 097-115-88-38, 098-768-28-04.

ПРОДАЄТЬСЯ польська **сільгосптехніка; мотоцикли; трактори** китайського виробництва; **мотоблоки, кормоподрібноувачі, навісне обладнання** та запчастини (сmt Срібне). Тел. 093-815-65-31, 097-279-03-78.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ

Втрачений **ЗАПОВІТ** за реєстраційним №41, посвідчений Липівською сільською радою 22.12.2004 року, виданий на ім'я **КУКСА Василь Іванович, вважати недійсним**.

Втрачений **СЕРТИФІКАТ** на право на земельну частку (пай) серії ЧН №051260 від 11 жовтня 1996 року, виданий на ім'я **ЧЕРНЕНЬКА Парасковія Миколаївна, вважати недійсним**.

Втрачений державний **АКТ** на право власності на земельну ділянку, розташовану на території Красноколядинської сільської ради, серії ЯГ №869062, виданий Талалаївською РДА 20 липня 2007 року на ім'я **ДОРОВСЬКИЙ Василь Сергійович, вважати недійсним**.

Втрачений державний **АКТ** на право власності на земельну ділянку, розташовану на території Красноколядинської сільської ради, серії ЯГ №869063, виданий Талалаївською РДА 20 липня 2007 року на ім'я **ДОРОВСЬКА Тетяна Василівна, вважати недійсним**.

Втрачений **СЕРТИФІКАТ** на право на земельну частку (пай) серії ЧН №0157936, виданий 3 жовтня 1996 року на ім'я **ТРЕТЯК Наталія Степанівна, вважати недійсним**.

Колектив працівників Талалаївського ВУЖКГ щиро співчуває селищному голові Юрію Євгеновичу Величку з приводу болісної, тяжкої втрати — смерті найдорожчої людини, матері **ВІРИ ІВАНІВНИ**. Розділяємо горе з його рідними та близькими.

Невимовно тяжка втрата у родині селищного голови Юрія Євгеновича Величка. Пішла у вічність його мама — жінка, яку в селищі поважали за її мудрість, а в родині просто обожнювали — **ВІРА ІВАНІВНА**. Ми всі поважали її. Та, на жаль, життя земне не безкінечне. Висловлюємо щірі співчуття всій родині покійної.

Народний аматорський колектив «Народні наспіви» Талалаївського селищного клубу.

З глибоким сумом і болем сприйняли звістку про відхід у іншій світі рідної і шанованої нами людини **Віри Іванівни ВЕЛИЧКО** з Талалаївки. Щиро співчуваємо у тяжкому горі її дітям Юрію Євгеновичу і Наталії Євгенівні та їхнім сім'ям, а покійній — вічна світла пам'ять та легкий спокій.

Сім'я І. В. і Н. Г. ЛАЗЕБНИХ із Основи.

З глибоким сумом і болем у серці зустріли ми звістку, що закінчився земний шлях **Віри Іванівни ВЕЛИЧКО**. Не віриться, що вже ніколи не почувемо її голос. Вона була щирою, мудрою, доброзичливою для близьких та знайомих, турботливою мамою і бабусею. Дуже важко втрачати таку людину. Висловлюємо наші співчуття дітям Юрію Євгеновичу Величку та Наталії Євгенівні Молодцовій, їхнім родинам в непоправному горі, яке неможливо висловити і словами зцілити та загоїти цю рану на наших серцях. Поділяємо ваше горе, сумуємо і плачемо разом з вами. Молимося за Віру Іванівну. Царство небесне і нехай земля їй буде пухом.

ШЕПЕЛЮК Л. П., МОРОЗ Р. М., сім'я РУДЮК Н. М. із Сум.

Пройшовши довгий життєвий шлях, пішла у вічність прекрасна жінка, людина щирої вдачі і великої душі, любляча мама і бабуся **Любов Іванівна МАКАРЕНКО** з Талалаївки. Щиро співчуваємо синам покійної Віталію і Сергію та їх сім'ям, розділяємо з ними біль тяжкої втрати. Царство небесне Любові Іванівні, вічний спокій її душі.

Сім'ї БУШІ, ЛЕЩЕНКО, ТАРАСЕНКО, КОЗЕЛІ.

Родину нашої куми Людмили Анатоліївни Довгалі спіткало непоправне горе — померла її мама **Катерина Федорівна ДУБІК**. Співпереживаємо з рідними та близькими покійної біль непомірної втрати.

Сім'я ЗЛИХ із Скороходового.

● КРАЄЗНАВСТВО

(Продовження. Початок у № 50 за 10 грудня, № 52 за 24 грудня 2016 р., № 3 за 14 січня 2017 р.)

До 30-х РОКІВ село Рябухи було значно більшим, ніж зараз. До нього входили хутори Степанівський, Петьків, Матяшів, Співаків, Безводівка та окремі малі хутори, в яких було всього по кілька дворів. Наприклад, в Чоботівківському Яру жили Смілік і Коломієць Іван (на прізвисько Американ), в Харечковому жив Чоботью Григорій і ще хтось. У Холодному Яру жили Чоботью Микола та інші. В ту пору село нараховувало, як казали, 560 дворів і займало солідну територію. Пам'ятаю, до війни при зустрічі на вокзалі, на базарі чи на здачі цукрових буряків на ст. Блотниця незнайомі з інших сіл часто запитували нас, із якого ми села, а дізнавшись, що з Рябух, говорили:

— О, це багате село, там у вас землі багато, багато можних людей, тільки вітряків, кажуть, штук 15.

Дійсно, землі було багато, особливо в тихих, як Біликив, Федоряків, Гузенків, Мазепів. Як казали старші, у них було по 120–200 десятин землі.

Білики жили на Приймаках, Федоряки — на Приточилівці. Гузенки і Мазепи на Мазепах і на Ковалях. А на Федорячній садибі була заснована центральна садиба колгоспу. Землі нашого села простягалися від Чашової будки до Ковалевого Яру. Значна частина Ковалевого Яру належала Рябухам. Кордон наших земель від Ковалевого Яру проходив біля села Займище, розташованого 10 км від Рябух, далі межа йшла до ст. Блотниця, від ст. Блотниця до хутора Березовиця, а там підходила до села Грицівка. Таким чином, довга частина Рябухи-Займище була більше 10 км, а в поперечнику від Чашової будки до ст. Блотниця було близько 8 км. Таким чином, можна уявити солідну територію с. Рябухи. Ниви рябушан знаходилися на відстані до 8–10 км від села.

Батько був наділений землею в Ковалевому Яру, а також біля таких урочищ, як Роблена, Харечкове, Холодний Яр, Озінра будка. Бувало, на світанку батько розбудить нас, дітей, посадить на віз із травою і ми, сонні, їдемо на ниву. Поки доїдемо до неї, проходило години півтори, за цей час ми виспимося. А якщо не виспалися, то продовжували спати там же, на возі, у свіжій траві. Сім'ї були не малі і склалися в основному з 5–8 чоловік. Населення Рябух було близько трьох тисяч чоловік. Село розташоване в широкій долині, і той, хто їхав залізницею або шляхом, нашого села не бачив. Добре було спостерігати за селом з висоти вітряків, збудованих тільки на горі в ряд від кладовища до яру, що на вулиці Цибулі. З різних вітряків видно і різну панораму села. А ми, хлопчакі, побували на всіх вітряках, найчастіше тоді, коли вони стояли замкненими на замок, і нам ніхто не заважав облизати всі куточки знизу і зверху.

ВІТРЯКИ

До війни 1941–1945 рр. село Рябухи можна було побачити з шляху, з залізниці або з сусідніх сіл по вітряках, що стояли в ряд. Самого села не видно, воно знаходиться в долині. Вітряки стояли на горі, стрункі, як солдати, готові при першому подиху вітру обертати жорна з великих каменів, перетворюючи зерно в борошно. Їх в одній шерензі було 12. Млини, як їх ми називали, розташовувалися на бровці, що розділяє поле і долину. Цю бровку селяни перетворили в рів, який відділяє поле від городів. А може це були окопи, вириті ще в громадянську війну, коли тут воювали і денікінці, і Петлюра, і німці. Цими окопами користувалися наші при наступі німців у 1941 році, і німці при відступі в 1943 р. Тут був хороший огляд села Красний Колядин, звідки наступав противник. Зараз цієї канави немає, зорали. Вітряки тяглися в ряд від кладовища до яру на вул. Цибулі. З цього яру йшла дорога на Сидорову будку і далі на шлях, що з'єднує с. Дмитрівку зі ст. Блотниця. Всього ж в Рябухах було 15 вітряків. Ві-

тряки, по суті, це емблема с. Рябухи. Такої кількості вітряків в інших селах я не знав по всій околиці. В Рябухах мали вітряки (млини): Півторацький Яків Архипович (Зацаринний) — два вітряки; Іваненко Петро (Демидов) — два вітряки; Кузьменко Іван (Свічкогас) — один; Кузьменко Степан (Свічкогас) — один; Дмитренко Фот Васильович (Кондратенко) — один вітряк; Полторацький Максим Матвійович — один; Лисачів Іван (Ливотний) — один; Смілік Юхим — один вітряк; Лисачів Федір (Дзицун) — один вітряк; Гриценко Григорій — один; Жила Василь — один; Чигиринець Данило — один вітряк; Палаус Костянтин Сергійович — один вітряк (Сергієнки). Всього 15 вітряків.

За помел зерна брали мірчук — ківш (совок), в якому було 2–3 кг борошна. З пуда зерна брали 1 фунт мірчука (в 1-му кг — 2,5 фунта).

У деяких, як, наприклад, у Лисачева Федора, в вітряку була прибудована ступа, яка

оббивала шкаралупу з зерна, а потім зерно опускалося на млин. В цьому випадку борошно прирівнювалося до крупчатки. Помел був високоякісний, тонкий. Млини мололи борошно і [дерли крупу].

У 30-ті роки найсправнішим і найновішим з усіх вітряків був Матюшин вітряк (так повуличному називали Полторацького Максима Матвійовича, батька мого друга, однокласника, учасника війни Полторацького Семена Максимовича і діда Семена Васильовича Полторацького, вчителя школи в Рябухах і чудового художника). Цей вітряк у вітряні дні молов до 40 пудів зерна. Полторацького Максима і його сина Василя в 1930 р. вислали на Урал. А поки його не вислали, він день і ніч працював на своєму вітряку. Після повернення з Уралу його син Василь знову став мельником на своєму вітряку. Але вже не як господар, а як колгоспник на колгоспному вітряку. Це була їхня улюблена сімейна справа.

В рябухівських млинах мололи зерно не тільки свої селяни, а й селяни навколишніх сіл: Дмитрівки, Красного Колядина, Грицівки, Блотниці, Займища. Тільки крупчатку, борошно для пирогів і булок мололи в Дмитрівці у паровому млині. Це був великий чотириповерховий державний млин, який молов борошно для міст. У 50-х роках він згорів.

До революції в Росії було 250 тисяч вітряків. Вони мололи більше 3 млрд пудів зерна. Скільки зерна мололи наші вітряки, сказати важко, але не менше 100 тис. пудів вони могли давати. Черг не було на відміну від млинів, де виробляли крупчатку. Щоб змолоти крупчатку, виїжджали одночасно кілька підвід і добу чекали в черзі, щоб змолоти свою пшеницю.

Після колективізації вітряки поступово розібрали. Тільки два вітряки залишилися стояти поруч. Їх обслуговував один мірошник Василь Полторацький. Вітряки проіснували до 70-х років, а потім зникли — без жодного сліду. Безкоштовна енергія вітру, екологічно чиста машина була витіснена двигунами внутрішнього згорання. Чи правильно це? Виявилось — неправильно. Зараз створюються інститути по проектуванню і заводу з будівництва вітряних двигунів. Багато країн приділяють цьому велику увагу. Треба думати, що використання вітру знайде широке застосування всюди, особливо на селі.

У 1948 р. я працював в управлінні Ярославської залізниці. В службових справах поїхав на Юр'єво-Польську дистанцію шляху (Володимирська обл.). Там зустрівся з найкращим обхідником колії цієї дистанції Зайцевим Миколою Васильовичем. З'ясувалося, що ця людина з трикласною освітою сконструювала вітряний двигун, який освітлював будку обхідника колії і все його гос-

подарство (хлів, льох, сарай, комори, двір), качав воду з колодязя в будинок, на кухню і в сарай для корови. У нього було багато інших конструкцій-саморобок. Це говорить про те, що багато хто може конструювати вітродвигуни в умовах села. Треба тільки дуже захотіти. Багато вчених вважають, що вітряні двигуни мають велике майбутнє.

У США, Англії, Франції та інших країнах вітродвигунам надається велике значення. У США тільки в одному штаті Каліфорнія за 5 років, починаючи з 1981 р., кількість вітродвигунів виросла в 40 разів і досягла п'яти тисяч. Вони виробляють 675 млн кіловат-годин електроенергії. У Радянському Союзі в 1986 р. єдина організація, що виробляла вітрові установки, — це науково-виробниче об'єднання «Вітроен». В одинадцятій п'ятирічці воно випустило всього 1000 чотирикіловатних установок. Зараз, може, щось змінилося на краще, але все це крапля в морі.

Зруйнувати вітряки виявилось легше, а

П. А. Шевченко

ПРО РЯБУХИ І РЯБУШАН

Історична довідка

побудувати, створити нове — ох, як важко. Залишається тільки сподіватися, що колишня слава Рябух повернеться. Знайдуться мудрі, умілі, підприємливі люди, спланують село так, що в ньому засяють дзеркала ставків з великою кількістю риби і табунами гусей та качок, що плавають в них. А на горі простягнеться шеренга вітряних двигунів, з'єднаних проводами зі споживачем.

ЛІСОЗАХИСНІ СМУГИ

Лісозахисні смуги створювалися на Україні перед війною. Їх називали тоді сталінськими. Зараз молодим людям здається, що посадки вздовж доріг були завжди. А вони насаджені в 1936–1940 рр. У ці ж роки був посаджений ліс і викопаний ставок в Сидоровому Яру. Добру справу зробили люди. Велику участь у насадженні лісосмуг брав Шевченко Артем. Тепер лісосмуги приносять користь людям. Взмикку затримують сніг, влітку перешкоджають суховіям, зупиняють ерозію ґрунту. Та й для будівництва ліс завжди стане в нагоді.

Пам'ятаю, як в 1927 або в 1928 р. рясні снігопади і хуртовини занесли залізницю від Чашової будки до Середніх будок, а потім від Горобчевої до Степової будки. Товарний поїзд зупинився у виймці біля Сидорової будки. За дві доби занесло поїзд так, що видно було тільки верхню частину вагонів. Мобілізували всіх чоловіків на розчистку доріг від снігу з нашого села, Дмитрівки та інших сіл. Три дні і три ночі працювали люди, поки не розчистили дороги. Тоді на ці надзвичайні стихійні лиха існувала обов'язкова трудова повинність, за якою кожному двору треба було обов'язково відпрацювати встановлену кількість днів.

ЦЕРКВА

У нашому селі в 1864 р. побудовано церкву Петра і Павла. При ній була організована трикласна парафіяльна школа. Тільки з вітряків можна було побачити купол церкви, оточеної зеленим нарядом верб. Церква була найкрасивіший і монументальніший будинок у селі. Побудована з міцного дуба та інших довговічних порід дерев, вона була окрасою села. Пофарбована в синьо-блакитні кольори, мала урочистий вигляд у дні свят і траурний — у дні похорону селян. До церкви вели високі і широкі парадні сходи з ґанком і дерев'яними колонами. Вхід до церкви прикрашали високі двері з металевим візерунком. Вікна були прикрашені металевими візерунчастими ґратами, а у верхній частині вікон і дверей були вставлені кольорові стекла. Це створювало всередині церкви враження божественного випромінювання.

У дитинстві, до 4-го класу, мої батьки брали мене до церкви. Мені запам'яталося святкове оздоблення церкви. На позолочених

вратах, що ведуть до вівтаря, було зображення розп'яття Ісуса Христа, іконостас із безліччю картин про буття святих. Під куполом на тлі блакитного неба, в центрі, сам Бог, а навколо нього зображені ангели з крилами. Через кольорове скло проникають промені червоного, блакитного і зеленого кольору. Ліворуч і праворуч багато палаючих свічок на блискучих бронзових підставках. Попереду з Біблією в руках і кадилом проходить перед віруючими батюшка. У церкві тиша, тільки монотонна молитва та помахи кадила з димом і обприскування пучком трави, змоченої в святій воді, та хрещення віруючих і їх поклони головою до самої підлоги народжують дух покірності і благоговіння перед духовною силою церкви. Парафіянам вхід за іконостас забороняється. Туди входить мав право тільки батюшка. Вівтар — це стіл в храмі, на якому відбувалося «таїнство» перетворення хліба й вина в тіло і кров Христа. Поступово вівтар перетворився в приміщення великих розмірів, прикрашене золотом, коштовностями і став займати всю східну частину храму.

Мені вдалося побувати в Троїцько-Сергіївській лаврі в Загорську, в Софіївському монастирі в Києві, в знаменитій Андріївській церкві в Києві, побудованій за проектом всесвітньо відомого архітектора Растреллі в 1748–1767 рр., Володимирському соборі, Києво-Печерській лаврі, Олександро-Невському соборі в Ленінграді, в Нью-Йоркській православної церкві (вона вміщує десять тисяч віруючих). Усюди бачив багатство оздоблення іконостасу — вівтарної перепони.

Невідомо, хто будував у Рябухах церкву, але було видно, що її зводили вправні майстри. Навколо церкви був дерев'яний паркан.

ВИПАДКИ,

ПОВ'ЯЗАНІ З ЦЕРКВОЮ

Один рябушанин будував будинок із плах і дощок від розібраної дерев'яної церкви. Вже звів дах. А щоб вона довше простояла, вирішив просмолити її смолою. Розклав багаття і нагрівав смолу. Випадково вогонь перекинувся на просмолений будинок. Будинок охопило вогнем, і Г. нічого не зміг зробити, з вогнем не впорався. Поки люди прибігли і почали гасити, було вже пізно. Будинок згорів. А люди стали говорити, що це Бог покарав за гріх ... Те ж трапилося і з Т. К. Він жив поруч із церквою, наносив дощок, колод і побудував два сараї. І кожного разу ударом блискавки вони були селені. Ніхто навіть не намагався гасити. «Натягав із церкви, за це Бог і покарав», — сказали люди. Останній раз Т. К. побудував сарай з саману. Цей вже не згорів. Кажуть, що під час колективізації він був активістом. Взяв позолочений хрест із церкви. Ось йому і покарання за гріх. Казали, що навіть на похоронах йому пригадали все це.

А. В. Луначарський, людина енциклопедичних знань, боровся проти руйнування пам'яток культури, в тому числі і проти руйнування церков. Неодноразово він рятував від руйнування видатних пам'яток архітектури. Він говорив: «Буржуазна техніка загальнолюдська, вся справа — в чийх вона руках знаходиться, в чийх інтересах заперечувати все буржуазне. Це все одно, що викинути рушницю, гвинтівку, кулемет, залишити буржуазії, а самим винаходити їх від лука до самострілу, так само стосується всієї культури».

Церква стояла в центрі села на вигоні, а поруч, як і належить, були розташовані сільрада, лавка, школа. Очевидно, вже після революції побудували пожежний сарай, який закривав вид на церкву з боку головної дороги і своїм непоказним виглядом псував красу центру села. У цьому сараї зі своїми кіньми чергували селяни, в їхньому розпорядженні був пожежний насос, закріплений на тягачі, і бочка води на колесах. Під час війни центр села був зруйнований. Минуло вже півстоліття, а ні церква, ні центр не відновлені. Там міг бути чудовий будинок культури, де можна було б розмістити краєзнавчий музей.

(Далі буде.)

Набір Віктора БАРАНОВА, переклад, публікація Івана ЗАБІЯКИ.

СОЦІАЛЬНИЙ ЗРІЗ

ПРО СТАЖ І ДОВІДКИ

СТАТТЕЮ 40 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» передбачено, що для обчислення пенсії враховується заробітна плата (дохід) за весь період страхового стажу, починаючи з 1 липня 2000 року. За бажанням пенсіонера та за умови підтвердження довідки про заробітну плату первинними документами або в разі, якщо страховий стаж, починаючи з 1 липня 2000 року, становить менше 60 місяців, для обчислення пенсії також враховується заробітна плата (дохід) за будь-які 60 календарних місяців страхового стажу підряд по 30 червня 2000 року

незалежно від перерв.

Відповідно до пунктів 2.1. та 2.10. Порядку подання та оформлення документів для призначення (перерахунку) пенсії відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», затвердженого постановою правління Пенсійного фонду України 25.11.2005 року №22-1 (зарєєстровано в Міністерстві юстиції України 27 грудня 2005 року за № 1566/11846), до заяви про призначення пенсії за бажанням пенсіонера може пода-

ватись довідка про заробітну плату (дохід) до 1 липня 2000 року із зазначенням у ній назв первинних документів, на підставі яких її видають, їх місцезнаходження та адреси, за якою можливо провести перевірку відповідності змісту довідки первинним документам.

Довідка про заробітну плату (дохід) особи видається на підставі особових рахунків, платіжних відомостей та інших документів про нараховану та сплачену заробітну плату підприємством, установою чи організацією,

де працювала особа, яка звертається за пенсією.

Якщо такі підприємства, установи, організації ліквідовані або припинили своє існування з інших причин, то довідки про заробітну плату видаються правонаступником цих підприємств, установ чи організацій або архівними установами. У випадках, коли архівні установи не мають можливості видати довідку за встановленою формою з розшифрованою випланих сум за видами заробітку, вони можуть видавати довідки, що

відповідають даним, наявним в архівних фондах, без додержання цієї форми.

Установлення заробітку для обчислення пенсії на підставі показань свідків не допускається. Виписка зі штатного розпису про посадовий оклад, профспілкові квитки, квитки партій та рухів, громадських об'єднань не можуть служити документами, що засвідчують фактичний заробіток для обчислення розміру пенсії.

Таким чином, при обчисленні пенсії враховуються ті суми заробітної плати, які

зазначені в довідках про заробітну плату, поданих пенсіонером для призначення пенсії. При цьому довідка про заробітну плату (дохід) особи по 30 червня 2000 року видається виключно на підставі наявних первинних документів (особових рахунків, платіжних відомостей та інших документів про нараховану та сплачену заробітну плату) підприємством, установою чи організацією, де працювала особа, яка звертається за пенсією.

Галина ПОЧАТОВСЬКА, завідувач сектору з питань призначення, перерахунку та виплати пенсій Бахмацького об'єднаного управління ПФУ.

СВЯТА. ОБРЯДИ. ТРАДИЦІЇ

І ДОРОСЛІ ЧЕКАЮТЬ КАЗКУ

Іноді нам, дорослим, не хочеться зізнатися собі у тім, що новорічних свят чекають не тільки діти, а і ми, хоч добре знаємо хто для кожного із нас може бути Дідом Морозом чи Снігуронькою, тобто, хто покладе їм у торбу гостинці. На жаль, у дорослому житті простих людей це буває надто рідко. Тим більше у нас, хто працює у сфері обслуговування. Зазвичай, буває так, що коли інші відпочивають, у нас це більше роботи, ніж завжди.

У нашому кафе «Зустріч» у новорічні свята було людно — колективи, компанії друзів чи родичів за багатими столами у супроводі «живої» музики відпочивали, отримували заряд енергії на весь рік. Звичайно ж, наш колектив забезпечував усім комфортний відпочинок. Як же приємно було почути, що власники

нашого закладу О. Л. Сенча хоче зробити свято і для нас. Колектив наш жіночий, отож вона надала можливість по-справжньому відпочити кожній жінці, запросивши нас усіх зустріти Новий рік разом із своїми чоловіками. Це був справжній відпочинок, адже нам, хто, як кажуть, світу білого не бачить за каструлями та тарілками, можна було просто розслабитися. Підготувала наша керівниця і ще один приємний сюрприз: у розпалі свята чуємо стукіт у двері. Аж це Дід Мороз і Снігуронька прийшли привітати всіх, хто у залі зустрічав Новий рік. Вони не тільки привітали задушевними словами, а ще кожному, хто святкував у «Зустрічі», принесли шампанське і коробку цукерок, які у торбу їм поклали, звичайно ж, наша Оксана Леонідівна. Далеко не всі підприємці так

поважають працю людей, які у них трудяться. Хто працює із О. Л. Сенчею вже багато років, знає її принцип: краще давати, ніж просити. А якщо вірити у народні повір'я, то будемо сподіватися, що добро має сторицею повернутися до того, хто його робить. Можливо, хтось далекий від роботи підприємця у сфері обслуговування і думає, що тут усе «з медом». Та це далеко не так. У цьому бізнесі, який просто необхідний жителям нашого району, підприємці багато трудяться. Люди вже звикли радісні чи печальні події відзначати у кафе, отож воно їм потрібне. Потрібне і нашому колективу, який сподівається, що і фортуна, і ангел-охоронець завжди будуть на боці нашої Оксани Леонідівни, бо вона цього заслуговує.

Надія КОМЛИК.

ДО НАВЧАННЯ —
З ГАРНИМ НАСТРОЄМ

Щойно розпочався другий семестр навчання — позаду залишилися свята, на які приходили і зовсім маленькі, і старенькі, і, взагалі, всі бажані. Адже на момент новорічного святкування школа перетворюється в яскраву захоплюючу казку. Зустріти там можна і Діда Мороза, і Снігуроньку, і Попелюшку, і Бешкетників, і Сніжинок, і багато-багато інших героїв. Обличчя сяють посмішками, ялинка — вогнями, костюми — коштовностями. Гарне оздоблення, гарні подарунки, чудовий настрій і, як наслідок, — неперевершене свято. У першу чергу, це все вдалося завдяки неймовірно талановитим діткам, які навчаються в школі, педагогам, які щиро намагаються завжди зробити справжнє свято для вихованців, і завдяки підтримці небайдужих людей.

Педагогі, діти та їх батьки щиро вдячні дорослим, які робили свій внесок, щоб свято було таким яскравим: народному депутату В. Давиденку, депутату районної ради В. Бугаю, депутатам Харківської сільської ради та сільському голові Г. Фесак, директору агрофірми «Обрій» В. Сердюку, які допомогли організувати дітям свято, подарунки і гарний настрій. Без їх підтримки і небайдужості такий гарний захід нам би не вдался.

Людмила КРАВЧЕНКО,
заступник директора з виховної роботи
Харківської школи.

З ЛІРИЧНОГО ЗОШИТА

РИСКА

Дві дати і риска
між ними, і різне,
побравшись за руки,
повільно ідуть
в небуття
по вічній дорозі
з коліски земної
до тризни...
А риска між ними —
Коротке, як свічка,
життя.

ПРИСНИТЬСЯ ЖІ!

Хата, вечір і спориш,
і під двором до дуба
дубенята
ляжливо: «Що то?» —
«То шумить комиш.
Не бійтесь, діти,
укладайтесь спати».
Село повільно
сходить на ніч:
чекає глечик на корову
з паші,
на річці лемент —
клич гусей, не клич.
«А то пливуть он наші
чи не наші?» —
це мама з того берега
гука,
насапувалась, бідна,
аж по плечі.
І навилки напившись
молока,
заходить тато,
стомлений, як вечір.
Вечеряє, що Бог
послав — і спати!
Аби як до подушки —
і вже спиш.

Малі дрімать в небі

зоренята.
Затихло все... Тільки
шумить комиш.
А кинешся — ані кола,
ні хати,
і в росах не купаться
спориш.
Попідпирали небо
дубенята.
Нема кому сказати
«мамо!», «тату!».
Нема кому...
І ти уже не спиш.

ПИШУ тобі осанну

в небеса:
така, як ти, приходиться
раз в ніколи.
Земна богиня —
неземна краса!
Моя голубко,
вистраждана доле!
Тобі співають в січні
солов'ї,
тобі цвіте серед зими
латаття,
тобі навстріч
вклоняються гаї,
біжать ромашки
в ситцевеньких
платтях.
Тобі на крилах журавлів
ключі
несуть веселки
у травневі грози.
Мої про тебе думи
і плачі,
мої про тебе радощі
і сльози.
Мені б до тебе серцем

прирости

і прорости в тобі
солодким боєм.
Я хочу розказати, щоб
знала ти:
така любов приходить
раз в ніколи.
Михайло БАРВІНОК.

ОСЬ і прийшло,

нарешті, свято,
Всі готувались
до нього завзято.
Перша зіронька в небі
засіяла,
Про святу подію
сповіщала:

Син Божий до нас

з'явився
І світ увесь обновився.
Радіють, веселяться
наші люди,
Молодь колядусє нині
всюди.

І я всіх із Різдом вітаю,
Щастя, здоров'я, успіхів
бажаю.

Всім, у кого натура

не ледача,
Хай завжди
посміхається удача,
Хай шанують і вітають
завжди люди
І радо зустрічають
всюди.

Хай у синьому небі
сонечко сміється,
А усе задумане
вдається!

Валентина КУНДЕНКО.

с. Красний Колядин.

ЖИВА ХРЕЩЕНСЬКА ВОДА

І В ЛИПОВОМУ

БУЛИ СВЯТА

страви — горілочку з салом, яке щойно спекли в ідальні сільгосппідприємства.

Свято відбулося завдяки взаєморозумінню і великому бажанню всіх: працівників сільської ради — ініціаторів заходу, директора СТОВ «Горизонт» І. А. Марченка, який профінансував святкове вбрання новорічної ялинки та її освітлення до 25 січня, директора школи О. І. Картавої, педагогічного і учнівського колективів школи, які брали участь у вбранні ялинки, збереженні іграшок та гірлянд, підготовці художніх номерів працівниками дитсадка і сільського клубу, котрі відповідали за сценарій заходу.

А 13 січня, вже традиційно кілька років підряд, в селі відсвяткували Меланку (щедрування). Амурський колектив «Берегиня», який в переддень Нового року

у черговий раз підтвердив звання народного, вітав щедрівками працівників установ сільської ради, школи, контори і току СТОВ «Горизонт», магазину і кафе «Орхідея», магазину «Симпатік» (ФОП Чубар С. О.), магазину ФОП Л. Г. Тарасенко.

У свою чергу колектив дякує всім за теплу зустріч і ще раз бажає міцного здоров'я, щастя і злагоди в родинях. Особлива подяка депутату обласної ради Ярославу Сторубльову (партия ВО «Батьківщина») за виділені 5100 гривень на придбання для сільського клубу мікшерного пульта (загальна вартість 16710) та керівнику районної організації М. В. Білану за сприяння у цій справі. Озвучення свята відкриття новорічної ялинки проходило вже з новим звуковим музичним забезпеченням.

Світлана ЛУТ,
завідувач Липівського
сільського клубу.

● ПОДЯКА

СПАСИБИ,
СВІТЛАНО ІВАНІВНО

У нашій родині, особливо в ці зимові дні, часто хворіють. Звертаєшся за кожним разом до районної лікарні поблизу, та й не зручно. Виручає нас наша дорога сусідка Світлана Іванівна Тараліка, медик за спеціальністю. В будь-яку годину доби, не рахуючись з власним часом, ця

доброї душі жінка прийде на допомогу, дасть пораду, підтримає в скрутну хвилину. Ми щиро вдячні їй за добре жіноче і материнське серце, за теплі руки, що повертають людям здоров'я і надію.

Любов МІРОШНИЧЕНКО
та її родина.
с.мт Талалаївка.

СЛІД ДОБРОТИ

Нерідко в сьогоденному житті доводиться чути про такі негативні прояви людської душі, як бездушність, байдужість, жорстокість. Вони роблять людину такою мізерною і нікчемною. І в цей же час свій слід доброти поміж нас залишають люди порядні і щирі, від спілкування з якими нам стає світло і радісно на душі. Вони звичайні і прості, як і їх повсякденна справа. Трапилось так, що в найхолодніші зимові дні в мене у квартирі зіпсувався газовий котел. Розпач, хвилювання, що вже так притаманне нам, людям самотнім. Та хви-

люватись було не варто. На виклик приїхали спеціалісти із газового господарства Володимир Прядка і Олександр Гриценко. Крім професійно виконуваної роботи, треба було бачити їх синівську повагу до літньої жінки. Скільки добрих, щирих слів я почула від цих хлопців. Їх розуміння і підтримка стали для мене заспокоїливою пігулкою. Велике спасибі вам, мої добрі помічники. Хай вам завжди і в усьому щастить. Нехай ваша доброта і порядність стануть у пригоді іншим людям.

Тамара ШЕСТОПАЛ,
жителька Талалаївки.

ЛЕДВЕ не весь минулий тиждень соцмережі пістрявили фотосесіями із одного з найбільших православних празників — Водохреща, де люди після божественної літургії у храмах від малого до старого йшли і їхали до водойм із зазвичай зробленими ополонками. Священники освячували в них воду і запрошували людей до крижаної купелі.

Кажуть, скрізь вода у цей день цілюща, додає життєвої енергії, сили і здоров'я. А то чого б люди свято вірили в це і ревно берегли традиції пращурів, які дійшли із давніх-давен? У нас також пірнають у хрещенську ополонку (чи то віруючі, чи просто віддаючи данину моді) в надії змити всі земні гріхи і вийти з води наділеними Божою ласкою і життєвою енергією та бадьорістю. Купаються в райцентрі і селах і в останні роки бажаних звідати цілющу силу животворного хрещенського джерела додається і додається. Уже традиційно крижана купіль приймає сміливців у Березівці, Чернецькому, Старій Талалаївці, Красному Колядині, Талалаївці. Любителі зимового купання зібралися у райцентрі на ставках Сінного, колишнього радгоспу, цегельного заводу. На останньому о. Віктор освятив ополонку, сам хрест і бажаних купатися.

А як зайти у воду? Драбини ж немає! Якось та опустилися. А назад!? Вода хай і цілюща, та дійсно крижана — довго не всидиш. Чоловікам вибратися легше, хоч і їм глибина сягала під руки. Жінкам же — рятуй кричи! Аби не мужчини, які витягли їх за руки на поверхню, докупалися б до застуди чи пневмонії, або, чого доброго, й до нещасного випадку.

Так не годиться! Традиція традицією, а про безпеку людей і умови для хрещенського купання подбати було слід. А то ні драбини, щоб вибратися з води, ні настіль біля ополонки. І хоч би якась примітивна «кабінка» із стовпців та плівок: вийшли люди з води — і на мокру білизну сухий одяг натягли. Зручно — далі нікуди!

Через рік знову настане Водохреща, і знову люди придуть до живої хрещенської води. По її життєдайну силу, а чи шукати собі потрібних пригод? Врахувати б це надалі.

О. ЛІПІН.

Фото Володимира ТОПЧІЯ.

Спізвасновники газети — Талалаївська районна рада, районна державна адміністрація, Талалаївська селищна рада, трудовий колектив редакції газети «Трибуна хлібороба». Реєстраційне свідоцтво серії ЧГ № 255 від 15.12.2001 р. Індекс 63693. Виходить один раз на тиждень.

Адреса редакції: 17200, Чернігівська область, смт Талалаївка, вул. Центральна, 3. Телефони: 2-13-53 (редактор, реклама), 2-13-50 (заступник редактора, сектор листів). Факс: 2-13-53. E-mail: trybuna@meta.ua

Редакція газети «Трибуна хлібороба» р/р 26009301102531 у філії ЧОУ ВАТ «Ощадбанк» м. Чернігів ЄДРПОУ 02476178 МФО 353553

Редактор О. О. ГОСТРА.

Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій. За достовірність фактів і цифр, за відповідність їх вказаним джерелам, згідно із законом про пресу, несе відповідальність автор. Газета набрана і зверстана на комп'ютерному обладнанні в редакції, віддрукована в Талалаївській районній друкарні. Замовлення 5. Тираж 2506.